

ת"פ 33923/07/18 - מדינת ישראל נגד מנתסר עיד

בית משפט השלום באילת

ת"פ 33923-07-18 מדינת ישראל נ' עיד
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת ליאורה אדלשטיין
מאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד חנן רביב
נגד	מנתסר עיד
נאשמים	ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן

החלטה

1. לפני בקשה להחזרת הרכב טויוטה לנדקרוזר מ.ר. 2306561 (להלן: "הרכב") הרשום על שם אמטיר אלאא, גיסתו של הנאשם/המבקש.

2. ברקע הבקשה הורשע המבקש בכך שבתאריך 09.08.2018 הסיע ברכב זה 3 שבח"ים לעיר אילת.

טענות המבקש:

3. המבקש טוען כי הרכב שייך לגב' אלאא ולא לו.

4. על פי סעיף 12(7)(2) לחוק הכניסה לישראל, יחולט רכב במקרה של ביצוע חוזר של עבירת הסעת שבח"ים ואילו זו לו עבירתו הראשונה.

5. היות ומדובר במעידה חד פעמית והרכב אינו שלו, לא קיימת עילה להמשך החזקתו.

6. המשך החזקת הרכב המגרש גורם לרכב נזק מתמשך.

טענות המאשימה:

7. המאשימה טוענת כי אין נפקות לשאלה אם מדובר בעבירה חוזרת, והחילוט מתאפשר כל אימת שמסיע שמסיע ושב זר השווה בישראל שלא כדין.

דיון והכרעה:

עמוד 1

8. על פי סעיף 12א(ד1)(1) - הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים קטנים (ג)(5) או (ג)(6) רשאי בית המשפט שהרשיעו, נוסף על כל עונש, להורות על חילוט הרכב שבו נעברה העבירה, אם האדם שהורשע בעבירה הוא בעליו של הרכב או המחזיק בו דרך קבע, ויחולו לענין זה הוראות פרק רביעי לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) התשכ"ט-1969; מדובר בסעיף שתוקן לאחרונה, בתיקון מספר 29 - תשע"ח 2018.
9. בת"פ (טב') 4688-12-15 שציטטה המאשימה (ניתן לפני התיקון) דן בית המשפט בבקשה להחזרת תפוס אשר בו נהג המשיב כשהוא מסיע 3 תושבים זרים. בכתב האישום נרשם כי המאשימה תבקש לחלט את הרכב. באותו מקרה היה הרכב רשום בבעלותה של אחותו של הנהג שבתקופה הרלבנטית שהתה במוסד [u1] שיקומי והרכב היה בשימוש של המסיע. המבקשת לא מסרה עדות בענין העבירה הפלילית ולא נחקרה על ענין זה. המאשימה טענה כי הרישום הינו פיקטיבי (ממש כשם שהיא טוענת זאת בתיק זה). נקבע כי נטל ההוכחה לגבי הבעלות על הרכב מוטל על כתפי המאשימה וניתן להוכיח כי למרות הרישום הרכב בבעלות הנאשם. באותו מקרה מצא בית המשפט כי המאשימה הרימה את הנטל היות והמבקשת לא הוכיחה את רכישת הרכב מכספה, עדותו של המסיע לא נשמעה והמבקשת לא נוהגת ברכב כלל. צוטט ה"ת (חדרה) 859-04-14 חנין מסארווה נ. מ"י בו נפסק כי "אין היא (המבקשת - ל.א.) יכולה לפטור עמה מן האחריות להיותה בעלת הרכב ומן התוצאות הנלוות לשימוש שנעשה בו לצרכי הסעת שוהה בלתי חוקי".
10. על פי דברי ההסבר בהצעה לתיקון החוק (הצעות חוק 1193 מיום 11.1.2018) נאמר כי "ההסדר המוצע מעגן את ההלכה שנקבעה ברע"פ 7114/07 הרני עיסה נ. מ"י לפיה "סעיף 39(א) לפקודת סדר הדין הפלילי ... מקנה שיקול דעת לבית המשפט אם לחלט כבר בעבירה הראשונה ואולם, במקרה של עבירה נוספת, מחמירות הוראות הדין, ושיקול דעת בית המשפט מצטמצם, ותחת שיקול דעת אם לחלט, בא שיקול הדעת אם לא לחלט." עוד נאמר בדברי ההסבר כי המסיעים הרצידיוויסטים הבינו את הפוטנציאל הגלום בביצוע עבירה באמצעות רכבים שלא ניתן לחלטם, והלכה למעשה פועלים לשימוש ברכבי ליסינג, רכבים שכורים או רכבים השייכים לצד ג' (שכן, קרוב משפחה, ועוד). מכיוון שהמורשע אינו בעליו הרשום של הרכב שבו נעברה העבירה או המחזיק בו דרך קבע, לא ניתן לחלט את הרכב ולהבטיח את אי-הישנותה של העבירה. הוצע לקבוע ענשים מחמירים נוספים אם יתברר כי לא ניתן לחלט את הרכב על מנת ליצור הרתעה משמעותית.
11. לדיון שהתקיים לא התייצבה בעלת הרכב הנטענת. המאשימה טענה כי הרישום על שמה הוא הצהרתי בלבד, וזאת על שום מה? כי היא עצמה אינה בעלת רשיון נהיגה ואפילו הנאשם בחקירתו במשטרה מסר שהרכב שייך לאחמד, אחיו של פאדי, אחד משלושת השבח"ים שהסיע ולא לה. היות ואותו אחמד הינו תושב השטחים, הסיע את הרכב הנאשם.
12. ב"כ הנאשם טען כי הוא מיופה כוחה של הגב אלאא והוא אינו חולק שאין לה רשיון נהיגה אולם הוא טוען שהיא אשתו של אותו אחמד - זאת, הגם שהמאשימה טענה כי רשום בתעודת הזהות של גב' אלאא שהיא גרושה.
13. הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי על התביעה היה להודיע כי כוונתה לחלט את הרכב בהגשת כתב האישום. לדבריו אין תקדימים רבים לכך שרכב מחולט בפעם הראשונה שמוסעים בו שבח"ים. הצדדים גם הגיעו להסדר שכלל את כל רכיבי העונש ועל המאשימה היה לכלול בהסדר גם את נשוא הרכב.
14. יתרה מכך, כך טוען ב"כ הנאשם, אין לנאשם זיקה לרכב התפוס. המאשימה לא חקרה את בעלת הרכב ואת

בעלה ולא הצליחה להראות כי קיימת זיקה כזאת.

15. הנאשם עצמו ציין כי הוא נוסע מדי יום לעבודה בתל אביב ברכב אחר, של העבודה, שאותו אסור היה לו לקחת לאילת היות והיה בחופשה.

16. באשר לשווי הרכב - בעוד ב"כ הנאשם טוען כי שווי 59,000 ₪ ולאחר תאונה ועמידה זמן רב בשמש 39,000 ₪ - טוענת המאשימה כי שווי 90,000 ₪. לא הוצגו לי הוכחות בעניין זה.

17. במקרה הנוכחי מגיש הבקשה הוא המסיע, אשר אינו טוען כי יש להחזיר את הרכב מכיון שמגיעים לו תנאים מקלים אלא מכיון שהרכב אינו שלו. זאת, בעוד המעוניינת האמיתית בהחזרת התפוס אמורה להיות בעלת הרכב הרשומה והיא לא התייצבה לדיון וגם בעלה, או גרושה, אותו אחמד, לא התייצב, למצער, לדיון - ובחקירות לא נטען כי היא הבעלים אלא אחמד. ב"כ המבקש טען כי למבקש רכב על שמו (פרו' 11/15) אולם המבקש עצמו טען כי הוא נוהג דרך קבע ברכב השייך למקום עבודתו (פרו' 12/12). העדר התייצבותם של בעלת הרכב הרשומה וגרושה יכול להעיד על כך שלו היו מתייצבים ונחקרים היה מתברר שאף אחד מהם אינו הבעלים של הרכב או מחזיק בו באופן קבוע וכי לא בכדי נהג בו המבקש. אמנם על המאשימה נטל ההוכחה אולם היא יכולה להרים נטל זה גם על ידי הצבעה על סתירות בעדויות המבקש ומחדלים בהצגת ראיות - במקרה זה עדות הבעלים הרשום ובן זוגה/או בן זוגה לשעבר.

18. העובדה שחילוט הרכב לא נכלל בהסדר אינה צריכה לעמוד למאשימה לרועץ היות והודיעה במפורש עם הגשת ההסדר כי הוסכם שניתן יהיה לטעון חפשי לעניין זה אולם היות וכוונתה של המאשימה לחלט את הרכב לא נזכרה בכתב האישום ומדובר אכן בעבירה ראשונה של המבקש, הרי שכנגד הפקדת סך של 15,000 ₪ שיחולט חלף הרכב יוחזר הרכב למבקש.

19. זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ט, 29 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.

חתימה